

Lovforslaget sattes til forhandling.

Leonhard Hansen: Det foreliggende forslag til lov om arbejderbeskyttelse har været fremsat i de tre foregående rigsdagssamlinger og er nu fremsat igen i uændret skikkelse med undtagelse af ikrafttrædelsesdatoen. Det har trods indgående drøftelser i udvalget ikke været muligt at få dette lovforslag færdigbehandlet, dels fordi det er meget omfattende, og dels fordi det på mange punkter bryder med de gældende lovreger vedrørende arbejderbeskyttelse, der må siges at være forældede og meget lidt svarende til den beskyttelse mod ulykke og sygdom, som arbejdets udøvere må have decideret krav på.

Drøftelserne i udvalget har givet udtryk for, at der indenfor partierne er divergerende meninger om lovforslaget, og jeg vil heller ikke påstå, at de mange henvendelser, som udvalget modtog fra mange sider, væsentlig fra arbejder- og arbejdsgiverside, alle gav udtryk for tilfredshed med lovforslaget.

Jeg har fået det indtryk, at der ved behandlingen af forslaget har været forståelse af, at det gælder om at fjerne årsagerne til ulykkestilfælde og sundhedsskadelige påvirkninger af alle arter og finde frem til de betingelser, hvorunder der både kvantitativt og kvalitativt kan udføres mest muligt arbejde uden at skade de pågældende arbejdere. Vi er alle enige om, at produktionen i vort land skal øges mest muligt, og arbejderne er indforstået hermed, men en af forudsætningerne for, at dette kan ske, må være, at risikoen ved et forøget tempo gøres mindst mulig. Det er derfor af samfundsmæssig betydning, at der på dette område lovgives på en så gennemgribende og rationel måde, at arbejderne kan forstå, at der hermed er skabt så gode arbejderbeskyttende foranstaltninger som menneskeligt muligt. I arbejderkredse venter man med megen længsel på en lov, som vil skabe mere betryggende arbejdsforhold og formentlig komme til at virke som en direkte økonomisk gevinst for samfundet.

Det glæder mig, at den nuværende højtærede socialminister har genfremsat lovforslaget i uændret form, selvom jeg godt har bemærket mig den reservation, som kom til orde ved rigsdagssamlingens åbning, dels fordi der hermed er mulighed for, at det udvalg, som bliver nedsat, kan fortsætte arbejdet fra forrige samling, og dels fordi den uændrede fremsættelse giver håb om, at også regeringspartierne forstår at vurdere den store betydning af denne konstruktive lov-

givning, som vil blive et stort fremskridt på arbejderbeskyttelsesområdet.

Då det er fjerde gang, lovforslaget er til første behandling, skal jeg undlade at komme ind på enkelthederne, men skal henvise til mit partis ordførers taler i de foregående samlinger og slutte med på mit partis vegne at anbefale lovforslaget til tingets velvillige og hurtige behandling.

Ølgaard: Det er rigtigt, som den foregående taler sagde, at dette lovforslag er en ganganger, forsåvidt som det er fjerde gang, vi giver det en første behandling, og jeg kan være enig i den betragtning, at der ikke her kan være grund til at gentage det, der er sagt. Navnlig ved første behandling den 1. april 1949 blev der af mit partis ordfører, forhenværende forsyningsminister Axel Kristensen, fremsat nogle meget udførlige og principielle bemærkninger om forslaget, og der er også ved andre lejligheder givet udtryk for venstres syn på denne lovgivning. Disse betragtninger vedstår vi stadig, og jeg skal som sagt ikke trætte med at gentage dem her. Venstres stilling overfor spørgsmålet om formen for en lovgivning, der yder beskyttelse overfor farer ved arbejdet og overfor ting, der er skadelige for menneskets helbred, overfor sygdomme o. s. v., er positiv. Vi vil medvirke til en løsning, der tager rimeligt hensyn til alle sider, både de menneskelige og de erhvervsmæssigt økonomiske. Men som vi har pointeret før, tror vi ikke, at det er nogen god idé at samle alt, hvad der angår erhvervslivet, under een hat i et samlet lovkompleks. Forholdene er nemlig så vidt forskellige i storindustrien, i kontorer og i handelen, i landbrug, gartneri o. s. v., at dette vist meget vanskeligt lader sig gøre på en rimelig måde. Vi tror, det ville gøre det hele meget mere klart, om man f. eks. udformede en særlig lov om jordbrugsforhold. Hvor det f. eks. drejer sig om børns og unges arbejdstid, er det ganske uden mening at sammenstille forholdene indenfor industri og jordbrug. Selvfølgelig vil vi ikke have børn beskæftiget i fabrikkerne, men vi skal passe på, at vi ikke skaber en lovgivning, der forhindrer unge i at få lært at bestille noget og få lært arbejdets pligter at kende. Der er jo stor interesse for ungdommens forhold, og det er udmærket, at man sætter ind på en bedre udnyttelse af de unges fritid, men vi skal passe på, at vi ikke forkæler ungdommen og således kører over i den anden vejgrøft; hvis ungdommen ikke lærer arbejdets pligter, så bliver det en slap ungdom. En af de ting, som jeg takker